உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-கஎ.] சித்தார்த்தி ஹு புரட்டாசிமீ [பகுதி கக.

Vol. XVII. September—October, 1919. No. 11.

குச்சரக்குடிகை.

தமிழின் மேம்படு தகைத்தமிழ் பூணு மணிமேகலையா மணிமேகலையுஞ் சிலம்பாஞ் சீர்மிகு சிலப்பதி காரமும் இலங்கை மன்னன் கஜபாகுவின் காலமாகிய கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டிற்குரியன என்று கூறுவோரில் நானுமொருவன். ஆனால், அவற்றின் காலம் மிகவும் பிந்தியதென்று வாதிப்பாருமுளர். அவ்வாறு துணிதற்கு எடுத்துரைக்கும் பலகாரணங்களுளொன்று மணிமேகலையில் குர்ச்சரரைக் கூறியிருத்தலென்று சிலகலைஞர் எழுதியுள்ளார். மணிமேகலை 18-ம் பாட்டாகிய உதயகுமரன் அம்பலம்புக்க காதையில் ஈரிடத்து "குச்சிரக்குடிகை" என்று வந்திருத்தலை நினைத்தே இவ்வாறு கூறியுள்ளார். இத்தொடர்மொழிக்கு மகாமகோபாத்யாய வே. சாமிநாதையரவர்கள் தமதருமையான பதிப்பின் 162-ம் பக்கத்தில் பின்வருமாறு உரைதீட்டி யிருக்கிறார்கள். "குச்சிரக்குடிகை (=கூர்ச்சரக்குடிகா) கூர்ச்சரதேசத்துப் பணியமைந்த சிறியகோயில். கூர்ச்சரதேசம் சிற்பத்திற் பெயர் பெற்றதென்பர்" இவ்வுரையால், மேற்கூறிய பதம் குர்ஜர ராஷ்ட்ர அல்லது குஜராத் என்ற தேச நிவாசிகளாகிய குர்ஜரரைக் குறிக்குமென்றும், அச்சாதியார் சிற்பத்திற் றேர்ச்சியடைந்தவ ரென்றும், அவர் ஓர் விசேடவிதப்பணி தாபிதஞ் செய்தாரென்றும், அம்மாதிரிப்பணி தென்னாட்டிலும் பரவிற்றென்றும் காணக்கிடக்கின்றன. குர்ஜரரைப்பற்றிய

வரலாறு கி. பி. 5 அல்லது 6-ம் நூற்றூண்டிற்குமுன் சரித்திரங்களிற் காணவில்லையென்றும், அதனுல் குர்ஜரர் 5-ம் நூற்றூண்டிற்குச் சமீபித்த காலத்தில் புறநாட்டினின்று இந்நாட்டிற் குடியேறியிருக்க வேண்டுமென்றும், குர்ஜரர் சேர்ந்த கலையை வியந்து கூறும் மணிமேகலையும் அதேகாலத்தாக்கப்பெற்ற சிலப்பதிகாரமும் கி. பி. 7 அல்லது 8-ம் நூற்றூண்டிற் றோன்றிய நூல்களாகவேண்டுமென்றுங் கவிஞர் சிலர் கூறுவர்.

இங்குக் "குச்சரக்குடிகை" யென்ற பதம் வழங்கியிருக்குஞ் சந்தர்ப்பம்சற்றுக்கவனிக்கத்தக்கது. மணிமேகலைமீது வேட்கைகொண்ட உதயகுமரன் காமபரவசனுய் மலர்வனம் புகுந்து மணிமேகலையை அகப்படுத்திக்கொள்ள முயன்றும் அவன் தீநோக்கம் நபப்படாமற்போக மணிமேகலையை அவள்மூதாய் சித்திராபதியால் இனிச்சேர்தல் கூடுமென்று நினைத்து அச்சோலையினின்றுமவன்போயினன். பிறகு மணிமேகலா தெய்வத்தின் றிருவருளால் வேற்றுவடிவைக் கொடுப்பதும் ஆகாயவழியே சஞ்சரிக்கச் செய்வதுமாகிய மந்திரங்களிரண்டை அப்பெண்மணி கற்றுணர்ந்து, புத்ததேவரருளிச்செய்த நல்லறவழியை நணுகி, அமுத சுரபியைப்பெற்று, அறவணவடிகளைத்தொழுது, பிக்குணியாய்த் தாபதக்கோலங்கொண்டு தன்னூராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு மீண்டுவந்து, அங்குள்ள ஊரம்பலமாகிய உலகவறவியிற் சென்றிருந்தாள். இதைக்கேட்ட சித்திராபதி உதயகுமரனைநாடி மணிமேகலையிருக்குமிடத்தை அவனுக்குக் குறிப்பிக்க, அவன் விரைவொடு உலகவறவியை யடைந்து, அங்கு உணவளித்துக்கொண்டிருந்த மணிமேகலையினருகிற் சென்று, "நீ இக்கோலங்கொண்டதென்னை" என்று கடாவ, 'வாட்டிறற் குரிசிலை மடக்கொடி நீங்கி, குச்சரக்குடிகை 'தன்னகம்' புகுந்து, முன் மணிமேகலாதெய்வமுபதேசித்தருளிய மந்திரத்தையோதிக் காயசண்டிகைவடிவமுற்று வெளியே தோன்றினள். மணிமேகலை வேற்றுவடிவுகொண்டாளென்பதை யறியாத உதயகுமரன் அவளைத்தேடிக் குச்சரக்குடிகைக்ககத்துச் சென்றூன். இதுவே கதை. இங்குச் சாத்தனுர் கூறுங் "குச்சிரக்குடிகை"யின் பொருள்யாது? புலவர் சிகாமணியாகிய நற்றமிழ்க்குரவர் மகா மகோபாத்யாய சாமிநாதையரவர்கள் அப்பதத்தின் பொருள் "கூர்ச்சரதேசத்துப் பணியமைந்த சிறியகோயில்" என்று விளக்கியிருக்கின்றூர். என

சிற்றறிவுக்குத் தோன்றும் பொருள், கற்பாறையிற் சமைத்த சிற்றில் அல்லது கோயில், என்று விநயத்தோடுகூறி விரும்புகின்றேன்.

பொருள் முன்னதாயின், சிலவினுக்கள் முறையே எழுகின்றன. குர்ஜரர் பிறநாட்டாரில் எவ்வகுப்பினர்? அவர் இந்தியாவிற் குடியேறிய காலம் யாது? அவர் சிற்பத்தொழிலில் பேரறிஞரென்பதற்குச் சான்றெங்குளது; அவர் நூதன முறையிற் பணியமைத்தன ரென்பதற்கடித்தானமென்னை? அவர் எவ்விதத்திலாவது தக்கணதேசத்தில் வியாபகம் பெற்றதாகச் சரித்திரமுளதோ? கி. பி. 5 அல்லது 6-ம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு குர்ஜரர் சரித்திரத்திற் கூறப்பெற்றிலரென்ற துணிபு அங்கீகரிக்கத்தக்கதா? சகனர் (Sakas) அல்லது ஹூணர் (Hun) ஜாதியார் படையெழுச்சிக் காலங்களில் குர்ஜரர் இந்தியாவிற் புகுந்தனரென்று ஒருவரெழுதுகிறார் (Thompson's History of India p. 86.) சகனர் படையெழுச்சி கி. மு. 2-ம் நூற்றாண்டு. அச்சாதியார் காஷ்மீர் வழியாகப் பஞ்சாபிலும், சகஸ்தானவழியாக ஸிண்டிலும் பிரவேசித்தனர். கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் வட இந்தியாவிற் சில விடங்களில் அவர்கள் ஆட்சி செலுத்திவந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஆதிகாலத்தில் குர்ஜரம் மௌரியராளுகைக்குட்பட்டிருந்தது. மௌரியராட்சி சிதைவுற்ற காலத்து, கி. பி. ஒன்று முதல் நான்காம் நூற்றாண்டிறுதி வரையில் குர்ஜரம் சகவராளுகைக்குட்பட்டிருந்தது. பின்னர் சகக்ஷாத்ரபக் (Saka Satraps) ஆட்சியை விக்ரமாதித்யன் என்ற விசேடப் பெயர்பூண்ட சந்திரகுப்தன் அழித்தனன். கி. பி. 413-ல் சந்திரகுப்தன் காலஞ்செல்ல, அதன்பின்னர் குப்தராட்சியும் வலிகுன்றியதால், 5-ம் நூற்றாண்டிறுதியில் ஹூணர் படையெடுத்து பலவிதமாக நாட்டை யழித்தனர். கடைசியில் 528 அல்லது 530-ம் வருடத்தில் காரூர்க் களத்தில் நேர்ந்தபோரில் நரசிங்ககுப்தனும் யசோதர்மனு மொன்றுபட்டு ஹூணதிபன் மிகிரகுலனைவென்று, அவனைக் காஷ்மீருக்கோட்டினர். இந்நிகழ்ச்சிக்கு இருபதல்லது முப்பது வருடங்கட்குமுன், பட்டார்க என்றமைவார் குர்ஜரன் வலபிநகரை வேந்திருக்கையாகக்கொண்டு குர்ஜரத்திலிறை மாட்சிபுரியத் தொடங்கினன். இவன் தாபித்த வலபிராச்சியம் கி. பி. 770-ல் மாண்டதென்பர். மேற்கூறிய வரலாற்றால் சகனர் குர்ஜரத்திற்கு கிருஸ்தப்தத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தில் வந்தனரென்று புலப்படும். குர்ஜரர் சகனரன்றென்று

துணியக் காரணமொன்றுங் காணேம். ஹூணரென்று கருதற்கு இலட்சியமொன்றுமிலது. ஹூணர்வலி காரூர்க்களத்தில் முற்றும் முரிவுற்றபிறகு மாளவதேசத்தரசனான யசோதர்மன் குர்ஜரத்தில் ஹூணவரசாட்சியோங்கிவளரச் சம்மதித்தானென்று கூறுதல் சற்றும் பொருத்தமுடையதன்று. குர்ஜரர் சகஸ்தானவழியாக விந்தியிற் புகுந்த சகனரின்கிளையேயாவர். ஆயினுமவர் சிற்பத்திற் பெயர்பெற்றவ ரென்றாவது, விசேட இரீதிப்பணி அவரேற்படுத்தின ரென்றாவது யாண்டும் நான் கண்டறியேன். அன்றியும், குர்ஜரரது படைநேர்ச்சி யோகலைத்தேர்ச்சியோ தக்கணவிராச்சியங்கட்குக் கடந்தேகியதாகச் சரித்திரத்திற் காணவில்லை.

"குச்சரக்குடிகை" என்றதற்கு 'கற்பாறையிற் சமைத்த சிற்றில் அல்லது கோயில்' பொருளென்றேன். அதெங்ஙனமெனின், 'குச்சரம்' என்றது 'குத்தரம்' தகரத்துக்குச் சகரம்போலியாய் வருதல் இலக்கணநெறி. 'குத்தரம்' அல்லது 'குத்ரம்', குத்ர (குத்ர:) என்றவடமொழிப்பதமேயாகும். குத்ர: என்றகீர்வாணப்பதத்திற்குப்பொருள் கற்பாறை அல்லது மலையென்றாகும். 'குடிகை' என்றது 'குடிகா' என்ற சம்ஸ்கிருதபதம் 'குடிகா' என்றாலும் 'குடி' என்றாலும் சிற்றில் என்பது பொருள். அதனால் 'குச்சரக்குடிகை' என்றால் 'கற்பாறையிற் குடைந்த சிற்றில்' என்று பொருள்படும். இவ்வாறு பொருள் கொள்வது கதா சந்தர்ப்பத்திற்கும் பௌத்தசங்கவொழுக்கத்திற்குஞ் சாலவும் பொருந்துதல் எளிதிற்புலப்படும். 'குச்சிரக்குடிகை'க்குப் பொருளிங்ஙனங்கொண்டால் மணிமேகலையில் குர்ஜரரைக்குறித்துக் கூறுவதாய்ச் சொல்வது மித்தியாவாசகமாகவே முடியும். சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டிற்குரியனவல்லவென்று இவ்வசனத்தாலேற்படவும் நிமித்தமில்லை.

திருவனந்தபுரம்
1—11—19.

கே. ஜி. சேஷையர்.

யாப்பருங்கல நூலாசிரியர்பெயர்.

தமிழிலுள்ள யாப்பிலக்கண நூல்களுள் 'யாப்பருங்கலம்,' 'யாப்பருங்கலக் காரிகை' என்னும் இருநூலும் இயற்றிய ஆசிரியர் ஒருவரே யாவர். இது, 'இந்நூல் யாவராற் செய்யப்பட்டதோவெனின், ...அருந்தவத்துப் பெருந்தன்மை அமுதசாகரரென்னு மாசிரியராற் செய்யப்பட்டது' என்று யாப்பருங்கலக்காரிகையுரை செய்தார் கூறிய காரிகை நூலாசிரியர் பெயரும், வீரசோழிய வுரையில் அவ்வுரை செய்தார் 'மாலை மாற்றே சக்கரஞ் சுழிகுளம்' என்னும் யாப்பருங்கலச் சூத்திரத்தை யெடுத்துக் காட்டி, 'என்று அமுதசாகரனார் கூறியனகொள்க' என்றமைபாற் பெறப்பட்ட யாப்பருங்கல நூலாசிரியர் பெயரும் ஒன்றாயிருத்தலானும், யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் அவ்வுரை யாசிரியர் 'இந்நூலுடையாரும் 'மாஞ்சீர்கலியுட்புகா' எனவும்...பிறவாற்றானும் விளங்கக் கூறினார்; என்று காரிகைச் செய்யுளை யெடுத்துக்காட்டி, யாப்பருங்கல ஆசிரியரே காரிகை செய்தாராகக் கூறியிருத்தலானும் துணியப்படும். இங்ஙனம் துணியப் பெற்ற இவ்விரு நூல்களையு மியற்றிய ஆசிரியர் பெயர் 'அமிர்தசாகரர்' என்றும், 'அமுதசாகரர்' என்றும், யாப்பருங்கலக்காரிகை யுரைப் புத்தகங்களிலும், யாப்பருங்கலக்காரிகைப் புத்துரைப் புத்தகத்திலும், யாப்பருங்கல விருத்தியுரைப் புத்தகத்திலும், நன்னூல் மயிலைநாதருரைப் புத்தகத்திலும், பிறவற்றிலும் காணப்படுகிறது. 'அமிருதசாகரர்' என்று தமிழகராதியிலும் எழுதப்பட்டுளது.

ஆசிரியன் பெயர் கூறுதல் சிறப்புப்பாயிர விலக்கணத்து ளொன்றாகலின் யாப்பருங்கல வாசிரியர் பெயரையும் அந்நூற் சிறப்புப்பாயிரங் கொண்டே அறிதல்வேண்டும்.

யாப்பருங்கலச்சிறப்புப்பாயிரம்.

'யாப்பருங்கலநனியாப்புறவகுத்தோன்
....
அளப்பருங்கடற்பெயரருந்தவத்தோனே.'

என்று கூறுகின்றது.

யாப்பருங்கலப் பதிப்புரையிலும், காரிகை முகவுரையிலும் இப்பெயரை ஆராயப்புகுந்தவர்கள் "கடற்பெயராருந்தவத்தோன்" என்று பாயிரங் கூறுவதன்றி வெளிப்படையாற் கூறவில்லை" என்கின்றார்கள்.

பாயிரத்திலுள்ள 'அளப்பருங்கடல்' என்னும் தமிழ்ச் சொற்றொடரும், 'அமிதசாகரம்' என்னும் வடசொற்றொடரும் ஒரு பொருளனவாகலின் ஆசிரியர் பெயர் 'அமிதசாகரர்' என்பதாமென்றும், அதுவே 'அமிர்தசாகரர்' 'அமுதசாகரர்' எனப் பலராலும் திரித்து வழங்கப்பட்டதென்றும் நான் கருதுகின்றேன்.

27—10—19 } மு. வேங்கடசாமிநாட்டார்.
திரிசிரபுரம். }

௨

சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து சிந்தாமணியில்வந்தசெய்யுட்கள்.

'செந்தமிழ்ப்பாஷையிலுள்ள பழைய காப்பியம் ஐந்தனுள் ஒன்றாய்ச், சேரமுனியாகிய இளங்கோவடிகளால் இயற்றப்பெற்றதாயுள்ள சிலப்பதிகாரத்தை யாம் பார்த்துவருங்காலத்தில் இதில் வந்துள்ள சொற்களும் பொருள்களும் பிற்றைய நூல்களில் வந்திருக்கப் பார்த்தேன். அவற்றைச் செந்தமிழில் வெளியிடுவது பயனாகுமெனத் துணிந்து வரையலானேன் அவை யிவை:—

முதலாவது புகார்காண்டம்

மங்கல வாழ்த்துப்பாடல்.

"திங்களைப்போற்றுதுந்திங்களைப்போற்றுதுங்
கொங்கலர்தார்ச்சென்னிகுளிர்வெண்குடைபோன்றிவ்
வங்கணுலகளித்தலான்"

வில்லிபாரதம் ஆதிபர்வம்.

குருகுலச்சருக்கம் 6-வது பாடல்.

"அந்தியாரணமந்திரத்தன்புடனிவனை
வந்தியாதவர்மண்ணினும்வானினுமில்லை
புந்தியாலுயர்புதனெனும்புதல்வனைமகிழ்வாற்
றந்தியாவருங்களிப்புறவிருக்குநாடன்னில்"
"ஞாயிறுபோற்றுதுஞாயிறுபோற்றுதுங்
காவிரிநாடன்றிகிரிபோற்கோட்டு
மேருவலந்திரிதலான்"

பாரதம் துரோணபருவம் 2-வது பாடல்.

"காலையாதபனைத்தருமன்மாமதலை
கைதொழுகடன்முடித்தருளிச்
சாலையார்தழல்செய்வேள்வியந்தணர்க்குத்
தானமுந்தகுவனவழங்கி
மாலையாமளவிற்றனஞ்சயன்மொழிந்த
வஞ்சினம்வழுவறமுடிப்பான்
வேலையாரவப்பலபணைமுழங்க
வெம்முரட்சேனையோடெழுந்தான்"
"போதியிலாயினுமிமயமாயினும்"

இராமாவதாரம் கிஷ்கிந்தா நாடவிட்டபடலம் 31.

"தென்றமிழ்நாட்டகன்போதியில்திருமுனிவன்றமிழ்ச்சங்கஞ்சேர்
கிற்றீரேல்"

"போதிலார்திருவினுள்புகழுடைவடிவென்றுந்
தீதிலாவடமீனின்றிறமிவடிறமென்று
மாதரார்தொழுதேத்தவயங்கியபெருங்குணத்துக்
காதலாள்பெயர்மன்னுங்கண்ணகியென்பாண்மன்னோ"

கல்லாடம் 20.

"வடமீன்கற்பினெம்பிடுகெழுமடந்தை"

இராமாவதாரம். அயோ. சித்திரகூட. 16.

"சிலமின்னதென்றருந்ததிக்கருளியதிருவே"

"மண்டேய்த்தபுகழினன்மதிமுகமடவார்தம்
பண்டேய்த்தமொழியினராயத்துப்பாராட்டி"

இராமா. கிஷ்கி. 26.

"வில்லும்வாளுமணிதொறுமின்னிட
மெல்லரிக்குரல்மேகலையார்த்தெழப்
பல்வகைப்புருவக்கொடிபம்பிட
வல்லியாயம்வலத்தினில்வந்ததே"

"இப்பாலிமயத்திருத்தியவாள்வேங்கை
யுப்பாலைப்பொற்கோட்டுமையதாவெப்பாலுஞ்
செருமிகுசினவேற்செம்பிய
னொருதனியாழியுருட்டுவோனெனவே"

இராமா. பால. அரசியல். 11.

"குன்றெனவுயரியகுவவுத்தோளினன்
வென்றியந்திகிரிவெம்பரிதியாமென
ஒன்றெனவுலகிடையுலாவிமீமிசை
நின்றுநின்றுயிர்தொறுநெடிதுகாக்குமே"

2-மனையறம்படுத்தகாதை.

73. "மாசறுபொன்னேவலம்புரிமுத்தே
காசறுவிரையேகரும்பேதேனே"

இராமா. பால. பூக்கோய். 31.

"பொன்னேதேனேபூமகளேகாணனையென்று"

3-11. "முழங்குகடன்ஞாலமுழுவதும்வரினும்
வழங்கத்தவாவளத்ததாகி"

இராமா. கிஷ்கி. பம்பை. 2.

"குவான்மணித்தடந்தொறும்பவளக்கோலிவர்
கவான்ரசன்னமும்பெடையுங்காண்டலில்

தவாநெடுவானகந்தயங்குமீன்றொடும்
உவாமதியுவப்பிலவுதித்ததொப்பது"

12-12. "மயன்விதித்தன்னமணிக்காலமளிமிசை
நெடுநிலைமாடத்திடைநிலத்திருந்துழி"

இராமா. பால. நகர.

"அயின்முகக்குலிசத்தமரர்கோனகரு
மளகையுமென்றிவையயனார்
பயிலுறவுற்றபடிபெரும்பாலு
மிப்பெருந்திருநகர்படைப்பான்
மயன்முதற்றெய்வத்தச்சருந்
தத்தமனத்தொழிலுணினர்மறந்தார்
புயன்றொடுகுடுமிநெடுநிலைமாடத்
திந்நகர்புகலுமாறெவனோ"

26-27. "விரைமலர்வாளியொடுவேனில்வீற்றிருக்கு
நிரைநிலைமாடத்தரமியமேறி"

இராமா. அயோ. மந்திர. 54.

"நீளெழுத்தொடர்வாயினுங்குழையொடுநெகிழ்ந்த
ஆளகத்தினூடரமியத்தலத்தினுமலர்ந்த
வாளரத்தவேல்வண்டொடுகெண்டைகண்மயங்கச்
சாளரத்தினும்பூத்தனதாமரைமலர்கள்"

38. "குழுவித்திங்களிமையவரேத்த"

இராமா. அயோத். மந்திர. 6.

"வானின்றிழிந்து........ ....
....
....
கானுங்கடலுங்கடந்திமையோரிடுக்கண்காத்தகழல்வேந்தை"

22-25. "அடையார்முனையகத்தமர்மேம்படுநர்க்குப்
படைவழங்குவதோர்பண்புண்டாதலி

னுருவிலாளனெருப்பெருங்கருப்புவி
லிருசரும்புருவமாகவிக்க"

இராமா. பால. உலா. 22.

"அருப்புமென்முலையாளங்கோராயிழை
இருப்புநெஞ்சினையேனுமொரேழைக்காப்
பொருப்புவில்லைப்பொடிசெய்தபுண்ணியா
கருப்புவில்லிறுத்தாட்கொண்டுகாவென்றாள்"

53-61. குழலும்யாழுமமிழ்துங்குழைத்தநின்
மழலைக்கிளவிக்குவருந்ினவாகியும்"

இராமா. கிஷ்கி. நாடவிட்ட. 62.

"குழல்படைத்தியாழைச்செய்துகுயிலொடுகிளியுங்கூட்டி
மழலையும்பிறவுந்தந்துவடித்தகைம்மலரின்மேலான்
இழைபொருமுலையினுடனின்சொற்களியையச்செய்தான்
பிழையிலனுவமைகாட்டப்பெற்றிலன்பெறுங்கொலின்னும்"

62 64. "நறுமலர்க்கோதைநின்னலம்பாராட்டுநர்
மறுவின்மங்கலவணியேயன்றியும்
பிறிதணியணியப்பெற்றதையெவன்கொல்"

இராமா. பால. நகர. 43.

"குழலிசைமடந்தையர்குதலைக்கோதையர்
மழலையங்குழலிசைமகரயாழிசை
எழிலிசைமடந்தையரின்சொலின்னிசை
பழையர்தஞ்சேரியிற்பொருநர்பாட்டிசை"

67-68. "கானநல்லரிநறும்புகையன்றியு
மான்மதச்சாந்தொடுவந்ததையெவன்கொல்"

பாரத. சபா. இராசசூய. 20.

"நாவியின்மதமுஞ்சாந்துநறும்பனிநீருந்தாரும்
வாவியிற்காவிலுள்ளமலர்களுமற்றும்யாவும்
மேவியவரிவிலாண்மைவிசயனைநல்குகென்றான்
றாவிலைபளிதமேனைத்துணைவரைவழங்கச்சொன்னான்"

75-81. "அகலிடைப்பிறவாவமிழ்தேயென்கோ"

இராமா. அயோத். சித்திரகூட. 5.

"உவரிவாயன்றிப்பாற்கடலுதவியவமுதே"

இன்னும் வரும்.

ஸ்ரீ. சதாசிவம் பிள்ளை,
நாகை நீலலோசனிப் பத்திராதிபர்.

வேளாளர்மரபு ஆராய்ச்சி.

இப்பரதகண்டத்தில் சரித்திரகாலத்திற்கு முன்னாகவே உதித்துச் செழித்தோங்கி ஏட்டுவழக்குமட்டிலுமே நில்லாமல் பேச்சு வழக்கிலும் தற்காலத்தியங்கிவருவது தமிழ்ப்பாஷை. இது அகத்தியர் முதலான ஆரியரால் பிற்காலத்து ஆதரிக்கப்பட்டுவந்தாலும் அதற்கு முன்னரும் இதைப்பேசி எழுதிவந்தவர் திராவிடராவர். "இலக்கியத்தினின் றெடுபடு மிலக்கணம்" என்னும் அகத்தியமும், 'எழுத்து' 'சுவடி' என்னும் பதங்கள் ஆரியர் தென்னிந்தியாவிற்குப் போந்ததற்கு முன்னும் இருந்தனவென்னும் பாஷாஞானிகள் கூற்றும் இதற்குச் சான்றாகும். தொல்காப்பியத்திற் கூறப்படும் ஐந்திணை மக்களைநீக்கியும், நகரகத்து வசிப்போரில் ஆரியரைநீக்கியும் கவனிப்போமானால், தமிழ்பேசிய வேளாளர் திராவிடரே யாவர். மேற்குறித்த ஐந்திணைமக்கள் திராவிடர் தென்னிந்தியாவிற்குப் போந்ததற்கு முன்பே ஆங்கிருந்தவர். அவர்கள் பேசியிருந்தபாஷை இன்னதென்று புலப்படவில்லை.

இத்திராவிடராகிய வேளாளர் யாண்டிருந்து தென்னிந்தியாவிற்குப் போந்தனரென்பது இங்கு ஆராய்ச்சியின்று; அவர் போந்தகாலத்து அவருள் சாதிவேறுபாடு இல்லை. பிற்காலத்து, அகத்தியர் முதலிய ஆரியர் வடக்கிருந்து போந்தபின்னரே, தம்முள் ஏற்பட்டிருந்த நால்வருணங்களைத் திராவிடருள்ளும் புகுத்தத் தலைப்பட்டனர்.

இது "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்தகரணம், கீழோர்க்காகிய காலமு முண்டே", "பொய்யும் வழுவுந் தோன்றியகாலை, ஐயர் யாத்தனர் கரணமென்ப" என்னும் 144, 145-ம் பொருளதிகாரச் சூத்திரங்களால் உய்த்துணரப்படும். அக்காலத்து வேளாளர் நால்வருணத் தொழுக்கமும் கொண்டிருந்தாரென்பதை உணர,

"உழுது பயன் கொண் டொலிநிரை யோம்பிப்
பழுதிலாப் பண்டம் பகர்ந்து—முழுதுணர
ஓதி யழல்வழிப்பட் டோம்பாத வீசையா
ளுதி வணிகர்க் கரசு."

என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைச் செய்யுளை நோக்குக. 'முழுதுணரவோதி யழல்வழிப்பட்ட' வேளாளர் 'வைத்திய'ரென வழங்கப்பட்டுப் பிற்காலத்து அழிந்தனர். வருணவேற்பாட்டுக்காலத்தில் வேளாளருள் அந்தணரெனத்தக்கார் இருந்திருப்பினும் பின்னர் அழிந்த காரணத்தால் பிற்காலத்தில் ஜூரியரே அப்பட்டத்திற்குரியவராயினர். மன்னர் வகுப்பினருள், முதன்மையாக அக்காலத்தில் தெற்கிலாண்ட முடியுடைவேந்தரையும், இரண்டாவதாக அம்முடியுடை வேந்தர்க்குப் பெண்கொடுத்தலாற் கலந்துவந்த குறுநில மன்னராம் 'வேளிர்' எனப்பட்ட வேளாளரையும் வைத்தனர். இதனை, "மலயமாதவன் நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழை நாபதியருடன் கொணர்ந்த பதினெண்வகைக் குடிப்பிறந்த வேளிர்" என்னும் 32-ம் பொருளதிகாரச் சூத்திர உரையாலும்; முன்னோர்க்குப் பின்னோர் மகட்படுத்துவந்தமை "நிகர்த்துமேல் வந்த வேந்தரொடு முதுகுடி, மகட்பாடஞ்சிய மகட்பாலானும்" என்னும் 79-ம் பொருளதிகாரச் சூத்திரத்தானும்; இவ்விருவகையோரும் மன்னரசந்தன்மை "மன்னர் பின்னோரென்ற பண்மையான், முடியுடையோரும் முடியில்லாதோரும்......இருவகையரென்ப" என்னும் 30-ம் பொருளதிகாரச் சூத்திர உரையாலும் அறிக. ஏனைய வேளாளருள், வாணிகத்தானும் எண்வகைக் கூலம் பயிரிட்டும் வாழ்ந்துவந்தோரை வணிகரிலும், நெற்பயிரொன்றே பயிரிட்டு வாழ்ந்துவந்தோரை வேளாளரென நான்காம் வருணத்திலும் வைத்தனர். இதனை, "வைசிகன் பெறுமே வாணிகன் வாழ்க்கை", "வேளாண்மாந்தர்க் குழுதூணல்ல, தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி" யென்னும் 633, 634-ம் பொருளதிகா

ரச் சூத்திரங்களானும் பின்னதன் உரையானுந் தெளிக. எனினும் இவ்விருவகுப்பார்க்கும் வேறுபாடு அதிகமாக இருந்ததில்லை யென்பது பின்குறித்த சூத்திர உரையில் "நிரைகாவலும் உழவுதொழிலும் வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்குந் தடுமாறும்...வாணிகவாழ்க்கை வேளாண் மாந்தர்க்குச் சிறுவரவிற்று...உழுதுண்டல் வணிகர்க்குச் சிறுவரவிற்று" என்றவாற்றானும், "வாணிகரையும் வேளாளரையும் வேறு கூறாது 'இருமூன்றுமரபினேனோ' ரெனக் கூட வோதினார் வழிபாடும் வேள்வியுமொழிந்ததொழில் இருவர்க்கு மொத்தலின்" என்னும் 75-ம் பொருளதிகாரச் சூத்திர உரையானும் விளங்கும். அன்றியும் பிங்கல முனிவரும் தம் நிகண்டில் 'வேளாளர்' என்னும் பதத்தை வைசியர் பொதுப்பெயருள்ளும் சூத்திரர் பொதுப்பெயருள்ளும் பெய்திருப்பது நோக்குக.

நாலாம் வருணத்தவராகிய வேளாளருள்ளும் இருவகையினருண்டென்ப. இதனை, "உழுவித்துண்போரும் உழுதுண்போருமென... வேளாள ரிருவகையரென்ப...அவருள் உழுவித் துண்போர் மண்டில மாக்களும் தண்டத்தலைவருமாய்...வேளெனவும் அரசு எனவும் உரிமையெய்தினோரும், பாண்டியநாட்டுக் காவிதிப்பட்டமெய்தினோரும், குறுமுடிக்குடிப் பிறந்தோர் முதலியோருமாய், முடியுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம்" என்னும் 30-ம் பொருளதிகாரச் சூத்திர உரையிற் கூறி இவரை "உயர்ந்த வேளாளர்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். உழுதுண்போர் இழிந்த வேளாளராம்.

இந்நான்காம் வருணத்து 'உயர்ந்தவேளாள'ரே மன்னரில் இரண்டாம் வகையினராகிய 'வேளிர்' ஆவரெனச் சிலர் மயங்குவர். மன்னர்வகையினர் ஆகிய வேளிர்க்கு "உரிய இலக்கணமாவன, தன் பகைவரின் தானைசேறலும், தான் திறைபெற்ற நாடுகாக்கப் பிரிதலும் மன்னர்பாங்கிற் பின்னோரெனப்பட்ட வேளாளரை ஏவிக்கொள்ளுஞ் சிறப்புமாம்." (பொருளதிகாரம் 32-ம் சூத்திர உரை). 'பின்னோரெனப்பட்ட வேளாள' ரென விதந்து கூறினமையின் பிற்குறித்த இருவகை வேளாளரும் வேளிரின் வேறாவரென்பது வெள்ளிடை விலங்கல். அன்றியும், "வில்லும் வேலும் கழலுங்கண்ணியுந், தாருமாரமும் தேரும் வாளும், மன்பெறுமரபினேனோர்க்குமுரிய" என்னும் 639-ம் பொருளதிகாரச் சூத்திரத்தால் வேளிர்க்குரியன இவை

யென்பதும், "வேந்து விடுதொழிலிற் படையுங் கண்ணியும்" என்னும் 637-ம் சூத்திரத்தால் வேளாளரில் உயர்ந்தார்க்குரியன இவையென்பதும் அவ்வச் சூத்திர உரையாற் பெறப்படும். "பசைபடு பச்சை நெய்தோய்த்து" என்னும் அகப்பாட்டினும் "விலங்கிருஞ்சிமயக்குன்றத்தும்பர்" என்னும் பழையபாட்டினும் குறிக்கப்பட்டவர் இரண்டாம் வருணத்து வேளிராவர். 'இருங்கோவேண்மான்', 'அழுந்தூர்வேள்', 'நாங்கூர்வேள்' இவர் நான்காம்வருணத்து உயர்ந்த வேளாளராவர். முன்னவர் 'வேள்சாதி'யரென அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்; பின்னவர் அச்சாதியரென அங்கீகரிக்கப்படாவிடினும் 'வேள்' பட்டமும் அதுபோன்ற 'அரசு', 'காவிதி'ப் பட்டமும் பெற்றவராவர்.. (இக்காலத்துச் 'செட்டிச்சாதி'யினும் 'தேவாங்குசெட்டி', 'செக்கான்செட்டி' முதலியவற்றிற் காணும் 'செட்டிப்பட்ட'த்திலுமுள்ள வேறுபாட்டினை உற்றுநோக்குக). சாதிப்பெயராகிய 'வேள்', பெயருக்குமுன்வரும்; 'வேள்-ஆய்', 'வேள்-எவ்வி' முதலிய இதற்கு உதாரணமாம். பட்டப்பெயராகிய 'வேள்' பெயரின் பின்னரேவரும். முன்வராது; 'அழும்பில்வேள்', 'இருங்கோவேள்' முதலிய இதற்கு உதாரணமாம். 'வேள்பட்டம்' எய்தினோராகிய நான்காம்வருணத்து உயர்ந்த வேளாளரும் குறுநிலமன்னரைப்போல் நாடாண்டிருத்தல் அமையும்; 'பல்குன்றக்கோட்டத்துச் செங்கண்மா' வில் ஆண்ட 'நன்னன்வேண்மான்' இதற்கு உதாரணமாம். மன்னவர்போலும் செல்வத்தராகி இழிகுலத்தோர் நாடாண்டாராயினும்" என்னும் 640-ம் பொருளதிகாரச் சூத்திர உரையால் இது பெறுறும்.

எனினும், வேள்பட்டமும், வேள் என்னுஞ் சாதிப்பெயரினின்றே வந்ததாதல் வேண்டும். என்னை, திராவிடருள் வருணவேற்பாட்டிற்கு முன், வேளாளர் நால்வருணத்துத் தொழிலையும் செய்துவந்தாரென்பது முன்குறித்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலைச் செய்யுளாற் பெறும். முதற்கண் அந்தணர்தொழிலோம்பியவேளாளர் ஒழிந்தனர். பின், பிங்கலந்தையில் "வேளிரென்பதுமாங்கவர்மேற்றே" எனக் குறித்த குறுநிலமன்னராம் வேளிர், தம்வள்ளன்மையானிகழ்ந்தபொருமைக் காரணத்தால் பட்டனர். திவாகரத்திற்குறித்த "வேள்புலவரசர்களுக்கு வேந்தரும்" அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்த போரானும், சோழவரசர் முதலானோருடன் கொண்ட மணக்கூட்டுறவானும் தம்பெயர் மாறி

னர்; பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு அவர் சரித்திரம் கிடைத்திலது. "வேளாளரிளங்கோக்கள்வைசியர்பொதுப்பெயர்" என்றபடி, பிங்கலமுனிவர் காலத்து வைசியர்க்கு வழங்கிய 'வேளாளப் பெயரும் நாளடைவில் மாறிவிட்டது. தற்காலத்து வேளாளர் நான்காம்வருணத்தவரேயாகி யுள்ளார். அவருள்ளும் 'வேள்' ஆதிய பட்டங்கொண்ட "உயர்ந்த வேளாள"ரும் ஓரிரண்டிடங்களிலேயே காணப்படுகின்றனர். சிலகாலத்தில் "இழிந்தவேளாள"ரினும் வேற்றுமை யொழிவர். பிற்றவகைய வேளாளரோ இக்காலத்து மலிந்து கிடப்பவர்.

இனி, 'வேளாளர்' என்பதன் ரூபாந்தரமாகிய 'வேள்' என்னும் பதம் 'வெல்' என்னும் தாதுவடியாகப் பிறந்ததுபோலும். இதனடியாகப் 'படையில் வெல்லும் வீரன்' என அதற்கு முதற்பொருள் அமைந்தது; கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் முதலில் ஆண்ட முதலாவது இராஜராஜனை நோக்கிய சாசனங்களில் காணும் 'வேளக்காரர்' என்னும் பதத்தில் இப்பொருள் காணலாம். இதனால், 'வேளிர்' என்பது காரண விடுகுறிப் பெயராயிற்று. இதனடியாக வீரரிற் சிறந்த முருகனுக்கு இரண்டாவது பொருளமைந்தது. அடிக்கடி போர்நிகழும் முற்காலத்து இவ்வீரர், வேந்தராலும் மற்றோராலும் உபகாரிகளாக விரும்பப்படுதலின் இப்பதத்திற்கு 'உபகார' மெனவும் 'விருப்ப' மெனவும் வேறிருபொருளும் அமைந்தன. ஆதிவேளிர்களின் வள்ளன்மையும் இதற்குத்துணைப்போந்தது. இவற்றுள் முதலதற்கு, "வேளாண்மை யுபகாரம் ஈகையும் விளம்பும்" என்னும் திவாகரத்தையும், பின்னதற்கு மன்மதனுக்கு 'வேள்' என ஒரு பெயருண்மையும், 'வேட்கை,' 'வேள்வி' என்னும் பதங்களின் பொருளையும் நோக்குக. கடைசியாக, உழுதொழில் ஏனையோர்க்கெல்லாம் உபகாரமாய் நிற்றலின் 'வேளாண்மை' உழுதொழிற்பொருளை மேற்கொண்டது; என்னை,

"உழுதுண்டுவாழ்வாரேவாழ்வார்மற்றெல்லாந்
தொழுதுண்டுபின்செல்பவர்"—திருக்குறள்.

சித்தூர். சுப்பிரமணியாசாரியார், பி. ஏ. எல். டி.

முதலுதவி உபாத்தியாயர்,

லண்டன் மிஷன் ஐஸ்கூல்,. சேலம்.

ஸ்ரீ:

ஆரியரும் தமிழும்.

இப்பேருலகின்கண் புகழ்பெற்ற மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் ஆரியமொழி பலவிதத்திலும் பெருமைவாய்ந்ததென்பது மக்களனைவரா லும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தொன்றேயாம். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்களை யறிவிக்கும் நூல்களினால் வடமொழியை ஒத்தும் மிக்கதுமான மொழி வேறு ஒன்றுமின்று என்பதே யாவருடைய துணிபுமாம். ஆயினும் மொழியின் அழகுமுதலியவற்றில் கிரீக் லத்தீன்முதலிய சிலமொழிகள் இதனோடு ஒருபுடை யொப்புடையன என்று மேற்றிசைப்புலவர் சிலர் கூறுவர்.

அத்தகைச் சிறப்புவாய்ந்த ஆரியமொழியினை வால்மீகிமுதலிய முனிபுங்கவர்களும் காளிதாசன்முதலிய புலவர் சிரோமணிகளும் போற்றி வளர்ப்பாராயினர். அவர்களால் அம்மொழிக்குத் தனிமையான அழகு ஒன்று ஏற்படுவதாயிற்று. மற்ற மொழிகளினும் வடமொழிக்கு ஏற்றமுண்டானது இம்மொழி முனிவர்களால் எடுத்தாளப்பட்ட சிறப்பினாலேயாம். மற்ற மொழிகள் அச்சிறப்பினைப் பெறவில்லை என்பது ஒருதலையாம்.

ஆயினும், ஆரியமொழியோடொப்ப அத்துணைச் சிறந்த தன்றாயினும், தமிழ்மொழி அதனோடு ஒருபுடை யொப்புடைத் தென்பது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய விஷயமாம். இப்பரதகண்டத்தின்கண் வழங்கும் மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் தமிழ்மொழி முனிவர்களின் சம்பந்தம் ஒரு சிறிது ஏற்பட்டுள்ளது என்பதனால் வடமொழிக்கு அடுத்த படியாக வைத்து எண்ணத்தக்க சிறப்புவாய்ந்த மொழியாம். தமிழ் மொழியை எடுத்தாண்ட ஆரிய முனிவர்கள் வடமொழியின்கண் மிக்க தேர்ச்சிபெற்றவராகக் கருதப்படுபவர்களேயாம். இருமொழியினும் தேர்ச்சிபெற்ற ஆரிய முனிவர்கள் அக்காலத்துத் தென்மொழிச்சங்கத்தில் வீற்றிருந்த புலவர் பெருமக்களுள் சிறப்புவாய்ந்தவர்கள் என்பது தமிழ் மக்களின் அபிப்பிராயமாம். அச்சங்கம் தலை இடைகடைச்சங்கங்களாக மூன்று வேறுகாலங்களில் நிகழ்ந்தன என்பார்கள். அச்சங்கங்கள் நடைபெற்ற காலங்களை யாராய்வது இக்காலத்தவர்களுக்கு

மிகவருமையாம். ஆயினும், கடைச்சங்க காலத்தை யேதோவொரு வாறு வரையறுத்து வருகின்றனர்.

நமது ஆராய்ச்சிக்கு எட்டாததூரத்துள்ள தலைச்சங்கத்தில் பல பெரும்புலவர்கள் வீற்றிருந்தனர். அவருள் ஆரிய இருடியரும் இருந்தனர். அவருள் அகத்தியனார் மார்க்கண்டேயனார் வான்மீகனார் கவுதமனார் முதலிய முனிவர்கள் சிறப்புற்றவர்கள். இவர்களால் தமிழில் நூற்கள் இயற்றப்பெற்றிருந்தன. அவை பிற்காலத்து இறந்தொழிந்தன என்று சிலர் எண்ணுவர். ஆயினும் அவர்களாற் செய்யப்பட்ட சிலபாடல்கள் காணக்கிடக்கின்றன.

தமிழ்ப்புலவர்களால் தமிழரசர் பாடப்பெற்றிருத்தல் போலவே வடநாட்டு ஆரியவரசரும் மேலேகூறிய முனிவர்களால் தமிழ்மொழியில் பாடல் பெற்றிருக்கின்றனர். ஆரியமுனிவர்கள் தமிழ்மொழியினை நன்கறிந்திருந்தது போலவே ஆரிய மன்னரும் தமிழினை நன்கறிந்திருந்தனர் என்று கருதவிடமுண்டு. ஆரிய மொழியில் வல்லுநரான முனிவரும் மன்னரும் தமிழ்மொழியை எடுத்தாண்டு கவியரங்கேறினாராயின் இத்தமிழ்மொழி எத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்தது என்பது நம்மா லியம்பலாம் தகைத்தோ. தமிழ்மொழிக்கு இலக்கணம் செய்தவர்கள் ஆரியமுனிவர்களே. அவர்கள் செய்த இலக்கணமாகிய அஸ்திபாரத்தின் மேலேயே தமிழ்மொழி யின்றளவும் நிலவிவருகின்றது.

வடமொழியை எந்தமுனிவர்கள் சிறந்ததாகக் கருதுகின்றனரோ, வடமொழியில் எந்தமுனிவர்கள் சிறந்தவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனரோ, அம்முனிவர்களே தமிழ்மொழியில் இலக்கணமும் நூல்களும் செய்தனராயின் தமிழ்மொழி, தொன்மை தனிமை முதலியவற்றில் வடமொழியோடுறழ்வது என்பதற்கு ஐயமுண்டோ?

தமிழிற்குப் பரமாசாரியரும் இலக்கண வரம்பை நிறுவினவரும் ஆகிய அகத்திய முனிவர் புகழ் வடமொழி தென்மொழி வல்லுநர்களால் அறியப்பட்டதொன்றாம். அவர் மாணாக்கர்களுள் முதன்மை பெற்றவரான தொல்காபபியர், ஜமதக்னி முனிவர் மகனார் திரணதூமாக்கினியார் ஆவர். இவ்விருவரும் தமிழிற்கு இலக்கணம்செய்த ஆரியமுனிவராவர். அகத்தியரால் செய்யப்பட்ட இலக்கணநூல் இக்காலத்தில் சிற்சில சூத்திரங்கள் தவிரப் பெரும்பாலனவற்றால் இறந்

தொழிந்ததாம். திரணதூமாக்கினியாரால் செய்யப்பட்ட தொல்காப்பியமே நிறைந்த விலக்கணமாக விளங்குகின்றது.

இனி, மார்க்கண்டேயனார் வான்மீகனார் கவுதமனார் முதலாயவர்கள் செய்த நூலைத் தலையாய ஓத்து என்று தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல், "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்" (20) என்னும் சூத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருக்கின்றார். அம்முனிவர்களால் செய்யப்பட்ட நூல்கள் இக்காலத்து அரிதாயினமையின் அவற்றைப் பற்றி நாம் ஒன்றும் கூறுவதற்கில்லை. ஆயினும் அவர்கள் செய்தனவாக இரண்டொரு செய்யுட்கள் புறப்பாட்டில் காணக்கிடக்கின்றன. அவருள் மார்க்கண்டேயனார் பாடியதாக:—

"மயங்கிருங்கருவியவிசும்புமுகனும்
இயங்கியவிருசுடர்கண்ணெனப்பெயரிய
வளிபிடைவழங்காவழக்கருநீத்தம்
வயிரக்குறட்டின்வயங்குமணியார்த்துப்
பொன்னந்திகிரிமுன்சமத்துருட்டிப்
பொருநர்க்காணாச்செருமிகுமுன்பின்
முன்னோர்செல்லவுஞ்செல்லாதின்னும்
விலைநலப்பெண்டிரிற்பலர்மீக்கூற
உள்ளேன்வாழியர்யானெனப்பன்மாண்
நிலமகளழுதகாஞ்சியும்
உண்டெனவுரைப்பராலுணர்ந்திசினோரே"

என்று காணப்படும் செய்யுளின் பொருள் மிக வருமையயானதாம். "நிலமகள் உலகமுழுதும் தமதேயாகத் தனிக்கோலோச்சி யென்னையாண்ட சக்கரவர்த்திகள் இறந்து படவும் யானும் பத்தினிப்பெண்டிர்போல அவருடன் இறவாது விலைநலப்பெண்டிர்போல இருக்கின்றேனே என்று அழுதனள்" என்று முனிவர் கூறியிருப்பது அறிஞரின் கருத்தை யபகரிக்கும் என்றே கருதுகின்றேன்.

இனிக் கோதமனார் என்னும் முனிவர் கூறியதாகவுள்ள செய்யுளின் அடிகளிற் சில சிதைவுற்றிருத்தலின் அச்செய்யுளின் பொருளை யறிந்து கூறுவது முடியாததாக இருக்கின்றது. ஆயினும் பொதுவாக அச்செய்யுள் யாக்கை நிலையாமையைக்கூறி சில வறங்களை யற்புறுத்து

கின்றது. இக்கோதமனார், மேலை கூறிய பொருள்பொதிந்த செய்யுட்கண் பாண்டவரைவரில் ஒருவனான தருமபுத்திரனை "அறவோன் மகனே" என்று விளித்து நிலையாமையைக் கூறுகின்றார். அதனால் யான் முன்னர்க் கூறியபடி ஆரியமுனிவர், வடமொழியிற்போலவே, தென்மொழியையும் வடமொழியோ டொப்பக்கருதி அதன்கட்பாடும் திறமை வாய்ந்திருந்தனர்; என்பதனோடு, ஆரியாவர்த்தத்தை யாண்ட மன்னர்களும் தமிழினையறிந்து அதன்கட்புலமைநிரம்பியிருந்தனர். என்பது தெய்வீகம் பொருந்தினவனான தருமபுத்திரனை விளித்துக் கௌதமனார் பாடிய பாடலாலறியக் கிடக்கின்றது. இன்னும் ஆரியவரசர். தமிழினைச் சுவைத்தறிய அவாவுடையராயிருந்தனர் என்பதைக் குறிஞ்சிப்பாட் டினானறிக.

இனி வான்மீகமுனிவர்,

"பருதிசூழ்ந்தவிப்பயக்கெழுமாநிலம்
ஒருபகலெழுவரெய்தியற்றே
வையமுந்தவமுந்தூக்கிற்றவத்துக்கு
ஐயவியனைத்துமாற்றாதாகலிற்
கைவிட்டனரேகாதலரதனால்
விட்டோரைவிடாஅள்திருவே
விடாஅதோரிவள்விடப்பட்டோரே"

என்னும் புறப்பாடலில் மனையறத்தையும் துறவறத்தையும் சீர்தூக்கித் துறவறமே யுயர்ந்தது என்று தமது கருத்தை இனிய எளிய செய்யுள்நடையில் விளக்கியிருப்பதைக் கருதும்பொழுது அம்முனிவராற் செய்யப்பட்ட ஆதிகாவ்யமாகிய ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் ஞாபகம் உதிக்கின்றது. அம்முனிவர்; தமது இராமாயணத்தில் பாண்டியர்களின் தலைநகரும் இடைச்சங்கமிருந்தவிடமும் ஆகிய கபாடபுரத்தை, சுக்கிரீவன் வானரசேனையைத் தென்றிசைக்கனுப்பும்போது அவர்களை நோக்கிக் கூறியதாகக் கூறுவதால் இவருக்குத் தமிழ்நாட்டில் எவ்வளவு அனுபவம் உண்டு என்பது யாவர்க்கும் தெளிவாம். அன்றியும் இவர் இராமாயணத்தில் மாரீசன் இராவணனிடத்தில் ஸ்ரீராமன் பராக்கிரமத்தைக் கூறுவதாகக் கூறுமிடத்தில் "ரகாராதீ நீநாமாநி" என்று ர என்னுமெழுத்துக்குக் காரச்சாரியை கொடுப்பதால் தமிழ் வழக்கில் மிகுதியும் பயின்றவர் என்று

கூறலாம். வடமொழியாளர் ர என்னும் எழுத்தை ரேபம் என்று வழங்குவார்கள். வால்மீகமுனிவர் காரச்சாரியை கொடுத்ததை வடமொழியாளர் ஆரிடம் என்று கூறுவர்.

ஆரியமொழியிலே பயின்று தேர்ச்சிபெற்ற முனிவர்கள் தமிழ் மொழியையும் ஆதரித்திருக்கின்றனர். பரதகண்டத்தின்கண் வழங்கும் மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் வடமொழியோடொப்ப முனிவர்களின் ஆதரவுபெற்றிருத்தலின் தமிழ் ஆரியமொழிபோலவே தொன்மைவாய்ந்த தனிமொழியாம். இதுதான் நமது முன்னோர்கள் கருத்தென்பதை, "செந்திறத்த தமிழ் என்கையாலே ஆகஸ்தியமுமநாதி" ஆசார்ய ஹ்ருதயம் முதல் பிரகாணம் (41) என்பதனாலும் அதன் வியாக்கியானம் "அப்படிச்சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைபோல த்ராவிடபாஷை யநாதிபன்றே ஆகஸ்த்யமன்றோ வித்" என்னச் சொல்கிறது. "செந்திறத் தமிழோசை வடசொல்லாகி" என்று சம்ஸ்கிருதத்தோடே ஸஹபடிதமும் பிரதமோக்தமுமாகையாலே, அகஸ்தியப்ராகாசிதமான மாத்ரம்கொண்டு ஆகஸ்தியமென்று சொல்லப்படுகிற திராவிடமும் அநாதிப்ராயுள்ளதென்கை. இத்தாலநாதித்வம் ஸம்ஸ்க்ருத திராவிட சாதாரணமென்றதாயிற்று" என்று இருப்பதனாலும் அறியலாம்.

இத்துணையும் கூறியவாற்றால், தமிழ் ஆரிய மொழிபோலவே முனிவர்களின் கருத்தை பபாரிக்கும் இனிமைவாய்ந்த மொழியென்பது தெளிவாம். அதனானே இப்பரதகண்டத்தின்கண் வழங்கும் மொழிகளில் தமிழ் ஆரியத்திற்கு அடுத்து எண்ணத்தகுந்த மொழியாம். இவ்விரண்டு மொழிகளினும் ஆரியம் நூல்வழக்கில்மட்டும் இருத்தலின் நூல் வழக்கினும், உலகவழக்கத்தினுமுள்ள தமிழே மற்றெல்லாமொழிகளினும் தலைமைவாய்ந்தது என்பது எனது ஒருதலையான கருத்தாம்.

இன்னும் மேலேகூறிய ஆராய்ச்சியின் பயனாகத் தலைச்சங்ககாலத்தையும், ஒருவாறு வற்புறுத்தலாம் என்று காண்கிறது. ஸ்ரீ. உ. வே. மு. இராகவையங்காரவர்கள் தலைச்சங்கம் பாரதகாலத்தையொட்டியிருந்தது என்று கூறுவர். யானும் அதனையே வற்புறுத்துவேன்.

கோதமனார் நச்சினார்க்கினியரால் தலைச்சங்கப் புலவராகக் கருதப்பட்டவர் அவர் தருமபுத்திரனைப் பாடியிருக்கின்றார். அத்தருமபுத்திரன் தன்னிகரில்லாத் தலைவனாகப் பாரதயுத்தத்தில் விளங்கியவன். தருமபுத்திரனைப் பாடிய கோதமனார் தலைச்சங்கத்தவராகக் கருதப்பட்டபடியால் தலைச்சங்கம் பாரதகாலத்தையொட்டியிருந்தது என்று துணிந்து கூறலாம். அங்ஙனமாயின் தலைச்சங்கத்தவராகக் கருதப்பட்ட வான்மீகமுனிவர் இடைச்சங்கத்துக் கபாடபுரத்தைத் தமது நூலில் கூறியிருக்கின்றனரே யெனின், இவர்காலத்துத் தலைச்சங்கம் அழிவுற்று இடைச்சங்கம் கபாடபுரத்தில் தொடங்கப்பட்டதாகலின் இவர் கபாடபுரத்தைத் தமது நூலில் குறித்தனராம்.

எனவே ஆரியமுனிவர்களுக்கும் தமிழிற்கும் உள்ள சம்பந்தமும் தலைச்சங்ககால பாரதகாலத்தை யடுத்தது என்பது கூறப்பட்டதாம்.

தமிழ்ச்சங்கத்து மாணவன்,
சு. ஸ்ரீநிவாசன்.

தமிழரும்போர்னியோதீவும்.

சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை என்னும் நூல்களில், தமிழ்மக்கள் சாவகம் முதலான தேயங்களுக்கும் சென்றுவருவதுண்டு என்று படித்துள்ளோம். இக்கால நாகரிக மேம்பாடுடையார் பலர் நீவிர் சொல்வது வெறுங்கதையேயன்றி வேறொன்றுமில்லை. அங்ஙனமாயின் கல்வெட்டு, சிலாசாஸனம், தாமிரப் பட்டயம், செப்பேடுமுதலிய பிரமாணங்களேதேனுமுண்டா? அல்லது பாஷை யொற்றுமை யுண்டா என்னும் வினாக்களையெழுப்பி நாம் அதிகமாகச் சொல்லமாட்டாமையால் தமிழுக்கு ஒரு தாழ்வையும் ஏற்படுத்தமுயல்கின்றனர். அப்படி யிருக்கும்பொழுது, இப்பொழுது சாவகத்துக்கு (Java)ச் சமீபமாயுள்ள கீழ்போர்னியோ வென்னுந்தீவில் 4 சிலா லிகிதங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, அக்கற்கள் படேவியா சிற்ப கலாசங்கத்திற்கு, கயத்தே (Koete,) சூல்தானால் இனாமாக அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்கல்லானது 1879-ம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அதன்பிரதிகள் எடுக்கப்பட்டு முன்னம் நம்நாட்டில் கல்வெட்டுப் பரிசோதகராயிருந்த

J. Ph. வோகல் (Vogel) என்பவரால் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருக்கும் விசேஷமென்னவென்றால் இச்சாஸனங்கள் நமக்கு உரித்தான கிரந்தாக்ஷரங்களில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது. அவைகளை ஈண்டு குறிக்கின்றேன்.

I.

1. 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 2. 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑍁𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 3 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌮𑍍𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃 4. 𑌵𑌂𑌶𑌕𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌂𑌶𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍. 5. 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 6. 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌯𑌃 7. 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌃 8. 𑌤𑌪𑍋𑌬𑌲𑌦𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃 9. 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍂𑌲𑌵𑌰𑍍𑌮𑍍𑌮𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 10. 𑌯𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌹𑍁𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌣𑌕𑌂 11. 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍂𑌪𑍋𑌽𑌯𑌂 12. 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌸𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃

இதன்பொருள்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑌃 - ஐசுவரியமுடையவனும்
𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 - மனிதருள்சிரேஷ்டனாகிய ராஜாவான
𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 - கௌரவம்தங்கிய
𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑍁𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 - குண்டுங்கனுக்கு
𑌯𑌥𑌾𑌂𑌶𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 - சூரியனைப்போல
𑌵𑌂𑌶𑌕𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌾 - வம்சத்தைவிருத்திசெய்கிற
𑌅𑌶𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌮𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃 - அசுவவர்மாஎன்னு நாமமுடைய கீர்த்திமான்
𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 - புத்திரனாவான்
𑌤𑌸𑍍𑌯 - அவனுக்கு (அசுவவர்மாவுக்கு)
𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 - கௌரவந்தங்கியவர்களாயும்
𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌯𑌃 - முத்தீயையொத்த
𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 - மூன்று குமாரர்கள் (உண்டு)
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 - அந்த மூவருள்
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌃 - மூத்தவன்
𑌤𑌪𑍋𑌬𑌲𑌦𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃 - தபசு, பலம், மனவடக்கம் முதலிய குணங்களெல்லாம் அமையப்பெற்றவன்
𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 - அரசர்க்கரசனான
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍂𑌲𑌵𑌰𑍍𑌮𑍍𑌮𑌾 - மூலவர்மன்

பஹுஸுவர்ணகம் - வெகுஸுவர்ணகம்என்னும்யாகத்தை
யஷ்டா - செய்து
தஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய - அந்த யாகத்துக்கு
அயம் - இந்த
யூப: - யூபஸ்தம்பமானது
த்விஜேந்த்ரை: - பிராமணர்களுள் சிரேஷ்டமானவர்களாலே
ஸம்ப்ரகல்பித: - ஏற்படுத்தப்பட்டது

II.

1. ஸ்ரீமதோ ந்ருபமுக்யஸ்ய 2 ராஜ்ஞ: ஸ்ரீமூலவர்மண: 3. தானம் புண்யதமே க்ஷேத்ரே 4. யத்தத்தம் வப்ரகேஸ்வரே 5. த்விஜாதிப்யோ அக்னிகல்பேப்ய: 6. விம்ஶதிர்கோஸஹஸ்ரகம் 7. தஸ்ய புண்யஸ்ய யூபோயம் 8. க்ருதோ விப்ரைரிஹாகதை:

ஸ்ரீமத: - மகிமைபொருந்திய
ந்ருபமுக்யஸ்ய - அரசர்களுள் முக்கியமான
ஸ்ரீமூலவர்மண: - ஸ்ரீமூலவர்மா என்னும் பெயரையுடைய
ராஜ்ஞ: - அரசனுக்கு
வப்ரகேஸ்வரே - வப்ரகேசுவரம் (என்னும்)
புண்யதமே - சிலாக்கியமான புண்ணியம்வாய்ந்த
க்ஷேத்ரே - க்ஷேத்திரத்தில்
யத் - யாதொரு
தானம் - தானம்
தத்தம் - கொடுக்கப்பட்டதோ (அது)
அக்னிகல்பேப்ய: - யாகாக்கினிக்குச்சமானமான
த்விஜாதிப்ய: - பிராமணர்களுக்கு
கோஸஹஸ்ரகம் - 1000-பசுக்கள்
தஸ்ய புண்யஸ்ய - இந்தப்புண்யத்திற்காக
அயம் - இந்த
யூப: - ஸ்தம்பம்
இஹாகதை: - இங்கேவந்த
விப்ரை: - பிராமணர்களால்
க்ருத: - செய்யப்பட்டது.

III.

1. 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 2. 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍂𑌲𑌵𑌰𑍍𑌮𑍍𑌮𑌣𑌃 3. 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 4. 𑌯𑍇𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌸𑌾𑌧𑌵𑌃 5. 𑌬𑌹𑍁𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌦𑌾𑌨𑌂 6 𑌸𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂𑌸𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌂 7. 𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 8 𑌯𑍂𑌪𑍋𑌯𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑍋𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍈𑌃 †

இதன் பொருள்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍 - மகிமைபொருந்திய
𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 - விளங்குகிற கீர்த்தியையுடைய
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍂𑌲𑌵𑌰𑍍𑌮𑍍𑌮𑌣𑌃 - ஸ்ரீமூலவர்மா என்னும் பெயரையுடைய
𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 ராஜாவினுடைய
𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 - புண்யத்தை
𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 - பிராமணர்முதலானவர்களும்
𑌯𑍇𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 - மற்றுமுள்ள
𑌸𑌾𑌧𑌵𑌃𑌪𑍁𑌮𑌾𑌂𑌸𑌃 - சாதுக்களான புருஷர்களும்
𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 - கேட்கட்டும்

(அவை யென்னவெனில்.)

𑌬𑌹𑍁𑌦𑌾𑌨𑌂 - கணக்கற்ற திரவியங்களையும்
𑌜𑍀𑌵𑌦𑌾𑌨𑌂 - அநேக பசுமுதலியவைகளையும்
𑌸𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌂 - பூமியோடுகூடிய
𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 - தெங்கஞ்சோலைகளையும்
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 - கொடுத்தலாம்.
𑌦𑌾𑌨𑌂 - இப்படிப்பட்ட தானங்களாலுண்டான
𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 - புண்யத்திற்காக
𑌅𑌯𑌂 - இந்த
𑌯𑍂𑌪𑌃 - ஸ்தம்பம்
𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍈𑌃 - பிராமணர்களால்
𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌃 - நாட்டப்பட்டது.

இலக்கணவிளக்கபரம்பரை,
திருவாரூர், சோமசுந்தரதேசிகன்.

---

† 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑍋𑌗𑍍𑌰𑌜𑍈𑌃 என்று இருந்தால் சந்தம்சரியாகவருமென்பர்.

நன்னூற்சூத்திரவமைதி.

(1) இடுகுறி இடுகுறியை உணர்த்துவன.

(உ-ம்) மரம், செடி.

(2) காரணம் காரணத்தை உணர்த்துவன.

(உ-ம்) பொன்னுடையானுக்கு இயற்கையிலேயே பொன்னன் என்றபெயர் அமைந்து வருவது போன்றவை.

(3) இடுகுறிகாரணத்தை உணர்த்துவன.

(உ-ம்) சாத்தன் என்னும் இயற்பெயரினன் பொன்னுடையானயவழி அவனைச்சாத்தன் என்றழைக்குங் குறிப்பால் பொன்னன் என்று அறிந்து கொள்வது போன்றவை.

(4) காரணம் இடுகுறியை உணர்த்துவன.

(உ-ம்) பொன்னுடையானுக்குப் பொன்னன் என்ற பெயர் அமைந்தாலும் அப்பெயர்கொண்டு அவனைப்பொன்னுடையானெனக் கொள்ளாமை போன்றவை.

(5) இடுகுறியும் இடுகுறியும் இயைந்துணர்த்துவன.

(உ-ம்) துவரைவடை.

(6) இடுகுறியும் காரணமும் அமைந்து உணர்த்துவன.

(உ-ம்) அவரை வற்றல்.

(7) காரணமும் இடுகுறியும் அமைந்துணர்த்துவன.

(உ-ம்) கொத்தவரை, ஓடாவையம்

(8) காரணமும் காரணமும் இயைந்துணர்த்துவன

(உ-ம்) முள்ளிவற்றல்.

(9) காரணமும் இடுகுறியும் அமைந்து பிறிது பொருளுணர்த்துவன.

(உ-ம்) வாடாமாலை, பாயாவேங்கை இதனையும் இது போன்ற பிறவற்றையும் சேர்த்தாலும் மேற்காட்டியவற்றுள் அடக்கினும் முறையேயாகும். காரணமும் காரணமும் இயைந்தும் காரணமே இயைந்தும் இடுகுறியே

இவையைந்தும் பிரிந்து ஒரு பொருளை உணர்த்துவன அறிக. அவற்றிற்கெல்லாமுதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(10) இவ்விடுகுறிகாரணப் பெயர் இவ்வளவிற்கு மேலாகப் பல படி இலயந்துணர்த்துவன.

(உ-ம்) வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இவை பூ, தம்பி, பிள்ளை என்பவைபோலப் பொதுவாகி யும், தனித்தாயினும், அடையடுத்தாயினும் இவையேவந்து சிறப்பாகியும் ஏற்றபெற்றியாகப் பிறவாறுகியும் பொருள் களுக்குப் பெயர்களாய் அமைந்து வருமென்றுணர்க. இக் காட்டியவைகளெல்லாம் ஆகுபெயர்முதலியவற்றிற்குள்ளும் சில அடங்குமாதலிற் குற்றமென்றல் அறியாமை யாகு மெனத் தெளிக.

இவைகட்கு நன்னூலார்காட்டிய "இடுகுறிகாரணப்பெயர்" என்ற சூத்திரமும் அதனுக்குப் பலர்வகுத்த உரைகளும் குன்றக்கூறலாயும் மற்றொன்றுவிரித்தலாயும் நின்றுபய னின்மையாயும் அடங்குவன காண்க.

"ஐ, ஔ இ உச்செறிய முதலெழுத் திவ்விரண் டோரின மாய் வரன்முறையே.

இனமில்லாத ஐகார ஔகாரங்கள் ஈகார ஊகாரங்களுக்கு இனமாகிய இகர உகாரங்களைத் தமக்கும் இனமாகப்பொ ருந்த முதலெழுத்துக்கள் ஓரினமாய் வருதல்முறை" எனப் பிற்காலத்தார் மயிலைநாதருரையைத்தழுவிச் சுருங்கச் சொல்லலையும் ஏற்புழிக்கோடலையும் சேர்த்துப் புதக்கு வாராயினர்.

இடையினத்தை விலக்காததும் குறினெடிலும், வலிமெலி யும் இனமாம் எனவும் விரிக்காதபொழுது இச்சூத்திரம் குன்றக் கூறலாய் முடியும் என்றறிக.

யாம் நன்னூலாரிடத்து எட்டுணையேனும் வெறுப்புடை யேமல்லேம் ஆதலாலும் பிறர்போலப் பகைகொாதுமல் நண்புபாராட்டி உண்மை முதலியவற்றை ஏற்றபெற்றியாக் கொள்ளுந் தன்மையுடையேம் அல்லேம் ஆதலானும் இவ்

வருமைச் சூத்திரத்தின் உட்பொருளை எமக்கறிந்தவாறு ஒரு சிறிது கூறுதும்.

இனமில்லாத நெடில்களாகிய ஐகார ஒளகாரங்களுக்குக் குறில்களாகிய இகர உகரங்கள் இனமாகப் பொருந்தும்படி வருதலும் இவ்விரண்டு எழுத்துக்களைப்போல முதலெழுத்துக்கள் இனமாகிவருதலும் முறைமையாகுமென்க. இவ்விரண்டு=உவமவுருபு தொக்கது.

குறிலினுக்கு நெடில் உயிருள் இனமென்றால் மெய்யுள் மெல்லினத்திற்கு வல்லினம் இனமென்று தானேபெறப்படும். எவ்வாறு என்றால் கூறுதும்.

குறியது நெடியது என்பவைபோலவே மெலியது வலியது என்பவையாகும். ஆகும்பொழுது குறியது நெடியதனுக்கு இனம் என்று குறிப்பிட்டால் மெலியதிற்கு வலியது இனம் என்பது தானே பெறப்படுமென்க. இனிக் குற்றெழுத்து இல்லாத ஐகாரத்திற்கு இகரமும், ஒளகாரத்திற்கு உகரமும் இனமாகும் என்றாற் போதுமானது. எங்ஙனம் என்றால் ஐ ஒள நெடியன அவைகட்குக் குறியனவில்லை ஆதலால் இகரவுகரங்களை இனமாகக்கொள்க எனின் நெடியதுவே குறியதிற்கு இனம் எனவும், நெடியதுவுங் குறியதுவும் இனமாகும்பொழுது மெலியதுவும் வலியதுவும் இனமாகும் எனவும், குறியது வில்லா ஐகார ஒளகாரங்களுக்கு இனங்காட்டி இடையதுவுக்கு இனங்காட்டாதபொழுது இடையதனுக்கு இனம் இல்லையெனவும் இருந்தால் ஐகார ஒளகாரங்களுக்குக் குறிப்பிட்ட வண்ணமே குறிப்பிட்டிருக்குமெனவும் கண்டுகொள்க.

இவற்றால் அவருரைகளெல்லாம் போலியுரை என்க.

இங்ஙனம்

நவநீதகிருஷ்ணபாரதி
தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதன்
ஸ்ரீராமநாதவித்யாலயம்
சுன்னாகம், யாழ்ப்பாணம்.

7—6—1919.

ஸ்ரீ

பிழைதிருத்தம்.

இந்த, கஎ—ம் தொகுதியில் பக்கம் 384. வரி 14 தொடங்கி மாந்தர்கூறீர் என்றது விளியாத்திரத்தில் "ஆருமருவுமீரோடுசிவணு மென்ற சூத்திரவிதியால் மாந்தீர் என்று பிரயோகமில்லாத அநிஷ்ட ரூபமாய் விளியேற்கவேண்டுமாதலால் அங்ஙனம் வேண்டாவடிவை யொழித்து வழக்குநோக்கி வேண்டியவடிவாகிய மாந்தர் என்னும் இயல்புவிளியே இங்கமைக்கவேண்டியதாயிற்று; என்பவற்றை யொழித்து, மாந்தர்கூறீர் என்றது, விளிமாத்திரத்தில் ஈருயிர் நீண்டியல் என்னும் சூத்திரவிதியால் மாந்தீர் என நித்தியமாய் ஈற்றயல்நீட்டமே பெறுவது அருகியவழக்காதலால், அதற்குப் பெருவழக்காகிய இயல்பும்கொள்ளவேண்டி இச்சூத்திரத்திலேசினுன் விகற்பிக்கப்பட்டது என வுரைத்துக்கொள்ளற்பாற்று. இவ்வாறே 385-ம் பக்கம் 2-ம் வரிதொடங்கி கடவுள்வாழி யென்பதற்கும் மாற்றி யுரைத்துக்கொள்க.

393-ம் பக்கத்தில் 13, 15-ம் வரிகளில் இருதி என்றிருப்பவற்றை இறுதி என்று திருத்திக்கொள்க. 404-ம் பக்கம் 4-ம் வரியில் மூன்னுறை என்றிருப்பதை முன்னுரை எனவும், 452-ம் பக்கம் 23-ம் வரியில் மாணுளன் என்பதை மணுளன் எனவும், 453-ம் பக்கம் 17-ம் வரியில் ஓட்டிய என்பதை ஒட்டிய எனவும், 454-ம் பக்கம் 23-ம் வரியில் செல்லிய என்பதை சொல்லிய எனவும் ஷை பக்கம் 29-ம் வரியில் சோல்லே என்பதைச் சொல்லே எனவும், 456-ம் பக்கம் 5-ம் வரியில் திரமினே என்பதைத் திறமினே எனவும் ஷை பக்கம் 12-ம் வரியில் குமர என்பதை குமார எனவும், ஷை பக்கம் 14-ம் வரியில் இம என்பதை இமய எனவும் திருத்திக்கொள்க. பிறவுமன்ன.

பிழைதிருத்தம்.

செந்தமிழ் (தொகுதி—கஎ, பகுதி—கo, பக்கம் சஅஉ, வரி-கச) உட்பற்றின்மையும் என்றதோடு "பிறவும் உடையார் அம்மையிலே நாதலர, உயர்த்திக் கூறுவார் என்பது எனக் கூட்டிப்படிக்க.

இங்ஙனம்,

K. S. நவநீதகிருஷ்ணபாரதி.

உ

கடவுள் துணை.

குணப்பத்து.*

பெற்றோர்ப் புகழ்ந்தவரைப் பேணிப் புரந்தருதல்
கற்றோர்க் கடங்கிநிதங் கற்றுவர—லுற்றோ
ரெவருமகிழ் வெய்த விசைத்த லிவற்றைக்
குவலயத்தோர் கொள்ளல் குணம். (௧)

அடியவர்மாட் டன்புற் றடங்கி நடத்தல்
கடவுளை நம்பிக் கரைதல்—திடமாய்த்
தவமுயன்று தக்கதொன்றைச் சார்த லிவற்றைக்
குவலயத்தோர் கொள்ளல் குணம். (௨)

உயிரொன் றிரண்டுண் டுடலென நட்டல்
செயிரேது மின்றித் திகழ்த—லயிரா
திவர்நமரா மென்ன விருத்த லிவற்றைக்
குவலயத்தோர் கொள்ளல் குணம். (௩)

மன்னுயிரைத் தம்முயிரென் றெண்ணி மகிழ்ந்தருள
லுன்னியதை யுள்ளபடி யோர்ந்துரைத்தல்—முன்னின்
றவமியற்றி னார்க்குமமை வாக்க லிவற்றைக்
குவலயத்தோர் கொள்ளல் குணம். (௪)

தாம்பிறந்த தேசத்தைத் தந்நாட்டைத் தம்மூரைத்
தாம்பகர்ந்த பாஷையைத் தம்மவரைத்—தாம்பல
லவர்முனுரைத் தாக்க லளித்த லிவற்றைக்
குவலயத்தோர் கொள்ளல் குணம். (௫)

எந்தக் குலத்தவரே யானாலு மென்றுமவ
ரந்தக் குலத்தவரி னொன்றொழுகல்—வந்த
வவமதிப்பை நீக்கலுயர் வாக்க லிவற்றைக்
குவலயத்தோர் கொள்ளல் குணம். (௬)

---

* இதனை, ஆக்கியோர் அனுமதியின்றி எவரும் பிரசுரித்தல் கூடாது.

இழிந்த குலமுடையார்க் கேற்றங் கொடுத்த
லொழிந்த வுளமடைவா னாக்கல்—மொழிந்த
தவற்றிற்குத் தம்மைத்தாந் தாக்க லிவற்றைக்
குவலயத்தோர் கொள்ளல் குணம். (எ)

உண்மை யுரைத்த லுயர்வுள்ள னுற்றடைவா
ரெண்மை யிவர்க்காண்ட லென்றுரைப்பான்—கண்மு
னவலாயமுழத் தன்பா யளாவ லிவற்றைக்
குவலயத்தோர் கொள்ளல் குணம். (அ)

மூந்த முயறல் முனிவகற்றல் முன்கடவுள்
தந்த பொருளதனைத் தம்முன்னே—வந்தோர்க்
கிவறகற்றி யாண்டுமினி தீத லிவற்றைக்
குவலயத்தோர் கொள்ளல் குணம். (கூ)

வந்தன கொண்டு மகிழ்ந்திருத்தல் மற்றெவர்க்கும்
வந்தனை செய்த வரப்பயிற—லெங்க
வுவர்ப்பிற்கு முள்ளுடையா னாக்க லிவற்றைக்
குவலயத்தோர் கொள்ளல் குணம். (கூ0)

சுபம்

கும்பகோணம் 7—7—17. } வேங்கடராம ஐயன், தண்டமிழ்த் தொண்டன்.

பிழைதிருத்தம்.

சென்ற வைகாசிப்பகுதியாக வெளியான செந்தமிழ்ப்பகுதி 7-ல் 'பெரியபுராணவாராய்ச்சி' என்ற தலைப்பின் கீழ்க்கண்டவிடயம் யானெழுதியபடி அச்சிட்டிருப்பதில் வசனநடையில் அநேக பிழைகள் இப்போது புலப்படுகின்றன. அவைகளைப் பெரியார் திருத்தி வாசித்துக் கொள்வார்களாயினும் அதிகமெனக்கண்ட பாடல்கள் பிழையுடன் அச்சேறியபடியாற் பிழைதிருத்தி மீண்டுமொருமுறை பதிக்கின்றேன்.

வன்றொண்டர்காதல்கண்டுமழவிடையுடையார்தாமு
முன்றொண்டராகவாண்டமுதனம்பியாரூரற்குச்
சென்றங்குப்போற்றுமிக்கதிருத்தொண்டர்தம்பாற்சேர
வொன்றும்பண்பருளவேண்டியொருதொண்டர்வெருளச்செய்தார். ().

பெருந்தவத்தொண்டரானபெருவிறன்மிண்டரென்பா
ரிருந்தவக்குழாத்தினின்றுமெதிர்செயிர்த்தெழுந்துநின்ற
வருந்தவப்பெரியோர்தம்மைப்பணிந்திணையாதுபோன
வருந்தவனுடையவேடமற்றிவனார்கொலென்று. (192)

வேறு

பக்கமேவருவார்கள்பலருடன்
புக்கபோதுபொருவிறன்மிண்டர்தா
மிக்கெழுந்தவெகுளியானம்பிபாற்
றக்கவல்லனசாலவுஞ்சொல்லினார். (193)

சொன்னதொண்டரைநோக்கிமெய்த்தொண்டரான்
மன்னிநீடுவளர்பெருங்கூட்டத்து
முன்னிருந்தாரொருவர்மொழிகின்றா
ரின்னல்சொல்லலியல்பல்லவாமென்று. (194)

ஓலைகாட்டியுடையவர்முன்னின்று
ஞாலமேற்கவாட்கொண்டநம்பியைச்
சீலமுன்பறியாதிவைசெப்பினீர்
கோலமேகண்டுகூறலாமோவென்றார். (195)

என்றுகூறவிகழ்ந்துவிறன்மிண்டர்
நன்றுசாலவுநம்பெருமக்கள்வந்
தொன்றுகூட்டமுணராவொருவனை
யன்றுதம்பிரானுளவழக்கில். (196)

கருந்தடங்கண்ணிபாகர்தங்காதல்கூ
ழருந்தவத்தடியாரையணைவின்றி
புரிந்தபண்பினிற்றார்த்தன்புறகெனா
விருந்ததொண்டரிருக்கைசார்தலும். (197)

வெம்பிநீர்மொழியேல்விறன்மிண்டரே
நம்பியாரூரர்காணுமங்நாயனா
ரம்பொன்மாளிகையாரூரமர்ந்தரு
டம்பிரான்றோழனாவர்தாமென. (198)

தோழராகினுந்தொண்டரேயாகினு
மாழிமாலயன்காணாவருட்கழல்

சூழுமெய்யடியாலரத்தொடர்வின்றி
வாழுமூரன்பிரானுதல்லைவத்திலம். (199)

இன்னவாரடியார்புறகென்றபி
னன்னலாறறிந்தஞ்சியாரூரர்தா.
மின்னுவார்சடைவேதியன்றுடொழப்
பொன்னவாமணிப்பூங்கோயில்சார்தலும். (200)

பொங்குமரமறைப்புற்றிடங்கொண்டவ
ரங்குக்காட்சிகொடுத்தருளாமையி
னிங்குப்பேறெனக்கிவ்வணமோவென்பா
ரெங்குந்தேடியழிவுற்றியம்புவார். (201)

என்னையாட்கொண்டவீசனுமாயெனக்
கன்னையாயமுதாயறிவாயினாய்
பொன்னையார்ந்தபுரிசடைப்புண்ணியா
வுன்னையானிங்குக்காணேனொளித்தியோ. (202)

வெள்ளநீர்பரந்தோங்கும்விரிசடை
வள்ளலேமலையாண்மணவாளனே
தெள்ளுமாமறையின்றெளிவாகிமெய்
னுள்ளமேபுகுந்தாயெங்கொளித்தியோ. (203)

ஈசனேயெனக்கெய்ப்பினில்வைப்பெனப்
பேசலாகும்பெரும்பொருளாயினாய்
தேசனேசிவனேசிவலோகனே
யோசையேயுனையானுணரேனென்று. (204)

தோழராகிநற்சுற்றமுமாயடி
நீழறந்தளிப்பாரெதிர்நீங்கவு
மாழிபோன்றவடியார்முனியவும்
வாழவன்றொண்டர்சாலவருந்தினார். (205)

வேண்டியாட்கொண்டவீறுற்றதொண்டரை
யாண்டநாயகர்வாவென்றருள்செய்து
காண்டகும்படிகாட்சிகொடுத்தலும்
பூண்டுகொண்டவன்பொன்னடிபோற்றுவார். (206)

இலக்கண விளக்கபரம்பரை
திருவாரூர். சோமசுந்தர தேசிகன்.